

Štvrtá nedeľa pôstna – 14.3.2021 – Evanj. Jána 8, 1-11 – Záv. Poruba

Neprijemná udalosť s cudzoložnou ženou bola pre prvých kresťanov taká po horšujúca, že ju prestali čítať. Najviac ich pohoršoval spôsob Ježišovho odpustenia. Takéto odpustenie bolo jednoducho nepochopiteľné. Bola to posledná udalosť pred Ježišovým umučením. Aj táto žena bola pred Veľkou nocou vo svätom meste Jeruzaleme. Keďže morálne zlyhala, kamene mali urobiť bodku za hriechom. Priblížme si túto udalosť:

„...Tu zákonníci a farizeji priviedli ženu, pristihnutú pri cudzoložstve, postavili ju do prostriedku a povedali Mu: Majstre, túto ženu pristihli, keď cudzoložila, a Mojžiš nám v zákone prikázal takéto ukameňovať; čo povieš Ty? Ale to povedali, aby Ho pokúšali a mohli obžalovať. Ježiš sa zohol a prstom písal po zemi. Keď sa však neprestali spytovať, vzpriamril sa a riekol im: Kto je z vás bez hriechu, nech prvý hodí po nej kameňom... Keď to počuli, odchádzali po jednom, počnúc od starších, takže zostal sám a žena, ktorá bola v prostriedku. Ježiš sa vzpriamril a riekol jej: Žena, kde sú? Nikto ťa neodsúdil? Odpovedala: Nikto, Pane! Nato jej povedal Ježiš: Ani ja ťa neodsudzujem, choď a odteraz viac nehreš.“

Evanjeliová udalosť so ženou, ktorú predviedli pred Ježiša, pretože bola pristihnutá pri cudzoložstve, sa stáva pre nás v tejto pôstnej dobe vhodnou príležitosťou vidieť Božiu spravodlivosť, ktorá chce za každých okolností zachrániť človeka. Sudcovia zo strany farizejov a zákonníkov sa odvolávajú na Mojžišov zákon, ktorý nariadil takéto ženy ukameňovať. „Čo povieš Ty?“ – pýtajú sa Ježiša. Touto otázkou nesmerujú k odsúdeniu jednej osoby, ale dvoch. Je to prichystaná pasca, nech Ježiš odpovie akokoľvek. Koľko je takých momentov, keď sa v skutočnosti nehľadá to, čo sa navonok hovorí?

Medzi nami tiež nechýbajú ľudia pripravení všetkých súdiť ako jediní „spravodliví.“ Pristihnutá hriešnica zastupuje všetkých hriešnikov, ktorí sú verejne známi, ale koľko je tých, ktorí zostávajú skrytí? Koľkí z tých, čo ju súdia, sa od nej líšia len tým, že ich neprichytili?

Ježiš sa zohol a prstom písal po zemi. To je Jeho prvá odpoveď. Je to čas na zamyslenie. V tomto prípade ho nepotrebuje Ježiš, ale poskytuje ho sudcom aj hriešnici.

Dnešné „kameňovanie“ má podobu tvrdých, unáhlených, zlomyseľných slov. Vždy, keď sa nás zmocňuje takáto chuť, potrebujeme čas získaný „písaním“, zamyslením sa najprv nad sebou. Potom by asi bolo menej kameňovaných i menej kameňujúcich.

Keď sa Ho však neprestávali vypytovať, vzpriamril sa a povedal im: „Kto je z vás bez hriechu, nech prvý hodí po nej kameňom.“ A znova sa zohol a písal po zemi. Žalobcovia majú pred sebou len hriešnicu, Ježiš vidí aj súdiacich hriešnikov. Nezastavuje sa len pri tom, na koho poukazujú iní.

Ježiš prišiel zachrániť hriešnikov a ja som prvý z nich – takto by sme si mali každý jeden z nás povedať. Potrebujeme čas uvedomiť si to, aby sme zmiernili obžalobu okolia – toto si mali uvedomiť žalujúci, keď im Ježiš hovorí o „hodení kameňom.“ Ako to povedal, jeden po druhom – počnúc staršími, teda predstavenými – sa vytrácali. „Žena, kde sú? Nikto ťa neodsúdil? Odpovedala: Nikto, Pane! Nato jej povedal Ježiš: Ani ja ťa neodsudzujem, choď a odteraz viac nehreš.“ Uplatnila sa Božia spravodlivosť. Spravodlivosť, ktorá zachraňuje tak hriešnicu, ako i sudcov. Ukázalo sa, že urobili veľmi dobre že prišli za Ježišom, aj keď ich úmysel bol pôvodne iný – a zlý. Lebo len v Jeho blízkosti sa učíme rozumieť Božej spravodlivosti. Vážiť si ju a uplatňovať.

Kristus sa zmocňuje každého, kto túži po odpustení, milosrdnou láskou. Využime na to aj tieto dni pôstnej kajúcnosti. Nech si z nás milosrdná Božia láska utvorí nové stvorenia. Boh nás obdarúva svojim odpustením, aby sme ho vedeli sprítomňovať aj tým, ktorých ľudia odsudzujú za ich hriechy. Ale len málokto dokáže zvážiť vinu blížneho bez toho, že by miskú váh nepritlačil prstom v jeho neprospech.

Možno mnohým zostala v hlave otázka: Čo to vlastne písal Ježiš. Stará tradícia hovorí, že písal hriechy žalobcov; Hieronym zasa, že to boli mená žien, s ktorými zhrešili prítomní žalobcovia, a preto sa rýchlo vytratili.

Myslím, že najpriateľnejšie vysvetlenie nám podáva cirkevný otec Augustín. Hovorí, že Ježiš napísal iba jedno slovo: cudzoložstvo. Napísal ho preto, aby žena videla svoj hriech. Napísal ho však do piesku, ktorý vietor postupne zakryl ďalším pieskom, takže o chvíľu zmizol. Na jednej strane jej Ježiš ukázal vlastný hriech, ale hneď ho dovolil aj zmazať. Čo pre toto odpustenie urobila žena? Nič. Celkom nič. Všetko urobil Ježiš – o pár dni aj za ňu zomrel na kríži. Toto isté platí aj o našich hriechoch, ktoré máme „zapísané v piesku.“ Potrebné je len začať utekať od hriechu k Ježišovi. Iba v takomto úteku je naša spása. Amen

Modlitba: Milosrdný Otče náš nebeský, prosíme o milosrdné srdce. Aby sme boli milosrdní k svojim blížnym tak, ako si Ty milosrdný k nám hriešnikom a ako si bol milosrdný k žene hriešnici. Premôž v nás toho starého človeka ktorí vie iných súdiť, potupovať, odsudzovať bez ochoty k odpusteniu. To preto, že zabúdame na to, že sami sme hodný odsúdenia a bez Tvojho milosrdenstva by sme museli večne zahynúť. Prebuď nás k úprimnému pokániu; ono nás vedie k nepokrytekej láske voči všetkým ľuďom, akej nás učil náš Spasiteľ, ktorý neprišiel odsúdiť svet ale zachrániť časne i večne a ktorého obetovanie sa za nás si v týchto dňoch sprítomňujeme. Otče náš...

Piesne: 551, 547, 97